

Kamen, ki je postal kruh

Ko je sveta Družina bežala pred hudobnim kraljem Herodom, je morala prepotovati dolgo in težavno pot, ki je vodila skozi skalovje, močvaro in zaraščeno šumo. Pa se je pripetilo, da je neka trnjeva veja oplazila Jezuščka po nogi in ga ranila do krvi. Zaradi te nezgode je bila sveta Družina primorana ustaviti se pri prvi planinski koči.

Jožef potrka na okence in zaprosi krpo obveze.

V koči je prebivala stara žena s svojo vnukinjo. Dobra starka takoj poišče košček platna in ga izroči deklici, ki ga ponese Materi Božji.

Marija stopi z oslice, podloži na poti ležeči kamen pod Jezuščkovo krvavečo nogo in jo lepo obveže.

Nato pobere okrvavljeni kamen in ga ponudi deklici:

»Vzemi ta kamen in ga položi na mizo. Naj bo tebi in tvoji stari materi v spomin in zahvalo za dobroto, ki sta jo storili mojemu Sinu!«

Dekletce se temu nenavadnemu daru nekoliko čudi, vendar vzame kamen in steče z njim v kočo. Položi ga na mizo in — jej — čudo božje: okrvavljeni kamen se tisti hip spremeni v najlepši pšenični kruh.

Deklici kakor tudi stari materi od iznenadenja zastane dih. Nato pa hvaležno in veselo sežeta po kruhu in se najesta do sitega.

Še večje čudo sta pa opazili naslednji dan. Spet sta našli na mizi hleb sladkega in čudodelnega kruha, ki ga potem ni zmanjkalo nikoli več. Čeravno sta ga uživali po mili volji, ga je bilo vseeno vedno dovolj na mizi.

Tako sta bili obe siromašni ženski za malo uslugo, izkazano božjemu Sinu, preskrbljeni s kruhom za vse življenje.

KRMITE PTIČKE!

Sneg je zapadel,
v peči gori,
zunaj se ptičkom
slabo godi.

Dajte jim zrnja,
dajte drobtin,
da jim preprečite
bedni pogin!

Brž ko vrnila
se bo pomlad,
pel vam bo hvalo
kos in strnad.